Nu skal det være...

OPLAKERING AF FISKESTANGEN

En hvilken som helst stang vil før eller senere trænge til et nyt lag lak, enten fordi den har lidt mekanisk skade eller på grund af den naturlige ødelæggelse af den oprindelige lak, der skyldes alder og slid.

Mekanisk skade findes hyppigst på *spinnestænger* på grund af de tunge lokkemidler, der lejlighedsvis farer tilbage mod stangens overflade. Dette sker, hvor megen umage man end gør sig for at undgå det.

Man kunne måske tro, at man nu om stunder, hvor man har vandtæt lim, ikke skulle få brug for fernis på en stang, undtagen måske af hensyn til udseendet, men dette er ikke tilfældet.

Oprindeligt brugte man lak for at forhindre, at fugtigheden skulle blødgøre den animalske eller vegetabilske lim, man dengang brugte; men den har et andet meget vigtigt formål — at holde fugtigheden væk fra selve stangtømmeret.

Tonkins og alle andre træsorters elasticitet varierer enormt med fugtighedsindholdet. Følgelig vil en ubeskyttet stang, der er beregnet til *dry fly work*, kræve mere og mere af den lettere behandling, der passer sig for *wet fly fishing*.

At tage den gamle lak af og smøre den nye på er ikke så vanskeligt og anstrengende, som man normalt forestiller sig det; men at skrabe den gamle lak af med et barberblad er f. eks. noget nær det tåbeligste råd, man kan give. AL fernis skal fjernes — også fra beviklingerne, og dette er helt umuligt ved nogen form for afskrabning.

Heldigvis er de dage forbi, da man havde ætsende og voksfyldte farvefjernere, og nu kan man med fuldkommen sikkerhed bruge de nye vandskyende produkter, som vil befri stangen og beviklingerne for alle spor af gammel lak i løbet af ca. 10 min. uden på nogen måde at beskadige træet eller silken. Stangen er nu i bedste stand til påsmøring af ny lak.

Sådanne farvefjerningsmidler er nærmest som gelé, der endnu ikke er helt stivnet. Alt hvad man skal gøre er at smøre dem over hele stangen, træ og beviklinger, vente i ca. 10 min. og så tørre det hele af med en gammel klud. Hvis der så stadig er rester af gammel fernis tilbage, gentages processen.

Derefter afvaskes stangen med rent koldt vand; den gnides efter med en tør svamp og stilles væk en times tid, til al fugtighed har fortaget sig.

På dette stadium er det let at finde frem til beskadigede beviklinger, der bør fjernes og erstattes med ny silke, der svarer til den gamle.

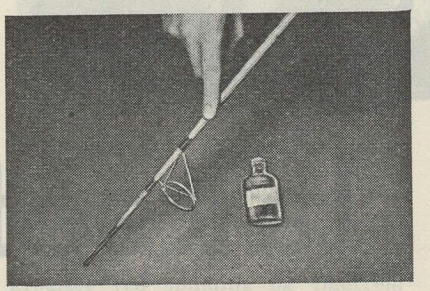

Den gamle fingermetode bruges stadig af de fleste.

Så følger valget af lak. Den traditionelle stanglak er naturligvis kopal. Den førsteklasses *fossilgummi kopal harpiks blev længe udviklet med varmebehandlede tørreolier.*

Senere kom *alkyd harpikslak* og *epoxylesters.* — Desværre indeholder alle disse en naturlig tørre-olie — sædvanligvis hørfrø — og det uheldige ved hørfrøolie er, at den aldrig hører op med at oksydere. Den absorberer ilt og tørrer derefter ind til det sejge, hornede stof, der kaldes linoxin, og fra det øjeblik, det er tørret ind, fortsætter det med at optage ilt, idet det gradvist, men uundgåeligt nedbrydes og til sidst opløses fuldstændigt.

Imidlertid har undersøgelser på andre felter bragt den ideelle løsning på markedet. Det er endnu engang epoxi harpiks, der er dukket op, men denne gang uden tørre-olier og dermed følgende uheld. I stedet blandes det nu lige før brugen med omtrent samme mængde poly amid.

Disse to materialer, der dannes ved gensidig kemisk virkning, frembringer en kemisk uvirksom højglanslak til alle praktiske formål. Den er hård, bøjelig og meget modstandsdygtig overfor afskrabning og påvirkes hverken af ferskeller saltvand.

Det er svært at tage livet af en tradition, og kopal-lak vil sikkert blive brugt lang tid endnu, men man tør roligt forudsige, at epoxi/poly amid lak før eller senere vil blive den almindelige fernis for stænger.

Der er flere måder at anbringe lak på en stang. Den gamle fingermetode er sandsynligvis lige så god som enhver anden, men en flad, kort svinehårsbørste er heller ikke at foragte.

Hvilken metode, man så end vælger, må lakken anbringes i det tyndest mulige lag; mindst tre lag over det hele, og dertil tre lag ekstra på beviklingerne.

Endnu en sidste, men meget vigtig ting — sørg for at få lakken ind under beviklingerne, hvor ringene hæver dem fra stangen. Disse små hulrum er strålende skjulesteder for vand, der får silken til at rådne op nede fra.

Denne behandling burde også benyttes overfor nye stænger, da selv de bedste fabrikanter ikke synes at have forudset de besværligheder, der opstår, hvis sådanne små forholdsregler undlades.

»Superline«

En perlonline for al fiskeri

SMIDIG
HOLDBAR
KNUDEFAST

Import

SCANSPORT

Gyldenløvesgade 16
København K Minerva 1776